

NEUVĚŘITELNÉ

A PRAVDIVÉ!

**RYBÁŘSKÉ
HISTORIKY**

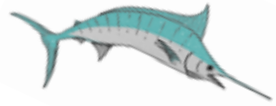
AL
press

SHAUN MOREY

BOJ S PLNÝM BŘICHEM

Tohoto marlína indopacifického, vážícího přes osm set kilogramů, ulovil na háček kapitán Cornelius Choy spolu s dnes již slavnou posádkou nájemní lodě Coreene-C poblíž Oahu na Havajských ostrovech 10. června 1971. Bylo to takové monstrum, že při vytahování na břeh museli pomáhat tři lidé z Huntington Beach v Kalifornii, čímž se úspěšný lovec připravil o zápis světového rekordu. Pozoruhodné je, že se marlín vůbec nepotopil, i když měl v čelisti zaseknuté klasické dráždidlo, a na břeh se nechal vytáhnout za pouhých čtyřicet pět minut. Boj vzdal nejspíš proto, že měl v jícnu ještě nestráveného pětáčtyřicetikilového tuňáka žlutoploutvého. S tímhle nákladem se mu s rybáři asi nechtělo bojovat.

RODEO S MARLÍNEM

Konferenciér oblíbeného novozélandského televizního seriálu *The Ultimate Fishing Show* Matt Watson ulovil obrovského tuňáka obecného a žraloky lidožravé jenom na pytačku. Čtyři roky v řadě se plavil na nejúspěšnější novozélandské rybářské lodi a za jedinou sezonu si připsal nejvíc unikátních úlovků marlínů. Jednoho chytil ze surfovacího prkna, jiného z vodního skútru. Na háček ulovil skoro každou sportovní rybu, jakou si dovedete představit, včetně ohromného mečouna na udici bez prutu, i když mu ho vzápětí ukradl obrovský žralok mako.

K jeho nejsenzačnějším výkonům se řadí skok z vrtulníku na hřbet plachetníka.

„Nápad vznikl při natáčení filmu ve Vanuatu v jižním Tichomoří,“ vyprávěl Watson. „Vydali jsme se na ryby na vzdáleném ostrově. Letěli jsme tam helikoptérou. Pilot mi cestou vykládal, jak v době, kdy byla zvěřina nedostatečná, honáci na Novém Zélandě skákali z jeho vrtulníku a chytali divokou zvěř. Vznášel se nad ní, pasáci seskakovali a povalovali zvěř na zem. Přivedlo mě to na myšlenku skočit do oceánu a zápasit s rybami.“

Ještě ten den večer přišel tento úmysl na přetřes znovu. Nejdřív to Watsona napadlo vyzkoušet na žralokovi. „Tentokrát jich v zátoce byla hromada,“ vzpomínal. „Bohužel je vyplašil rámus a vibrace způsobené vrtulníkem. Kdykoliv jsme se přiblížili, plavali hloub.“

Po jedenácti měsících byl Matt na severním pobřeží Nového Zélandu, nachystaný to zkusit zas. „Když jsem seskočil poprvé, přistál jsem na marlínovi a chytil ho za ocas. Hned mě táhl dolů. Ve vodě jsme měli kameramana,

Watson na hřbetě víc než stokilového marlína

tak jsem doufal, že natočí nějaké pěkné záběry. Dostal jsem se do hloubky a neuvědomoval si, jak mi ztěžkne oblečení. Nemohl jsem vystoupat k hladině, ale kameraman měl naštěstí ploutve a vytlačil mě na ni. Zklamalo mě, že když už jsem byl tak blízko, záběry nevyšly.

Plánoval jsem, že to zopakuju,“ pokračoval Watson. „Zamířili jsme zpátky a narazili asi na deset marlínů, zrovna když se krmlili. Podvečerní sluneční paprsky byly pro natáčení ideální, a tak kameraman zaujal pozici, já se zul a skočil do vody.“

Tentokrát Watson přistál marlínovi rovnou na hřbetě, čímž ho zaskočil. Čeleď plachetníkovití jsou dravé ryby na vrcholu potravního řetězce, a tudíž nejsou zvyklé na útok shora. Ryba ztuhla a kameramanovi se poštěstily první záběry svého druhu v historii rybářství. Od té doby Watson svou činnost rozšířil o psaní do rybářských publikací, plavil se na mnoha předních novozélandských rybářských lodích, chytil a pustil stovky lovných ryb, stanovoval rekordy, pomáhal s výzkumem plachetníků, hlásil se ke skupinám ochránců moře, pracoval pro ně a rozjel

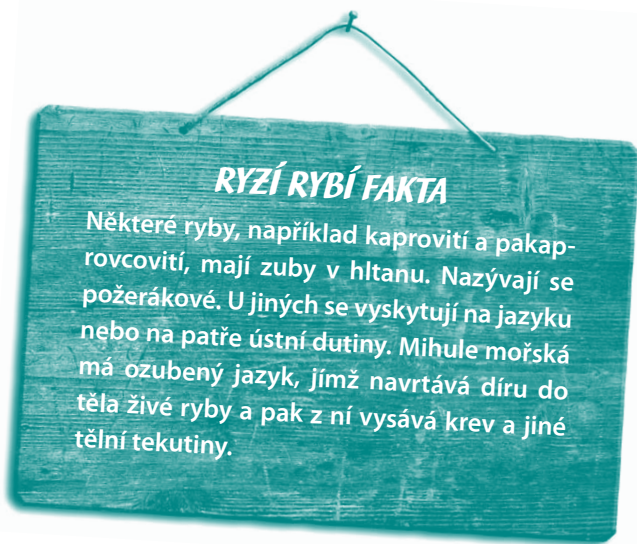
vlastní projekt s cílem snižovat odpad z ryb po zpracování a zužitkováním celých ryb krmit potřebné.

„Mám spoustu nápadů,“ nechal se slyšet ze své novozélandské kanceláře, „a tak můžu jen doufat, že bude popularita pořadu stoupat a podaří se mi je všechny uskutečnit.“

A co má tento nevšední rybář v plánu dál? Pro začátek Mexiko.

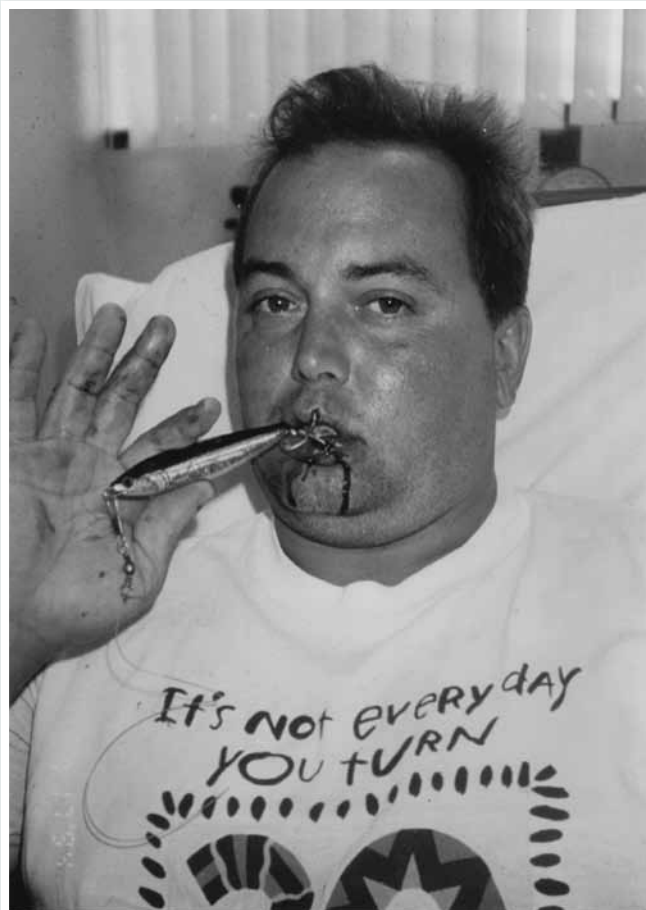
„Chystáme se do Puerto Vallarty,“ odpověděl vzrušeně. „Ještě jsem nikdy nechytil kohoutovce.“

Dá se předpokládat, že nějakého uloví, a to nepochybně způsobem, jakým to ještě nikdo nezkusil.

Video z této pozoruhodné jízdy na marlínovi a mnoho dalších obrazových záznamů lovení můžete zhlédnout na ultimatefishing.tv. S Watsonovým projektem ochrany se můžete seznámit na freefishheads.co.nz.

S ČÍM KDO ZACHÁZÍ...

Gary Hansford se zúčastnil půldenního výletu na rybářském člunu v jižní Kalifornii. Jiný rybář hodil ze záde prutem nad hlavou a zasekl mu háček přímo do rtů.

MASOŽRAVÝ SIVEN

Mark Blackstone rybařil desítky let na jezeře Priest v Idahu. V té části severního Idaha se rybám daří a hluboké jezero zůstává většinu roku studené – dokonce natolik, že konzervuje dřevo a mrtvá zvířata, a sem tam dokonce i lidské orgány, které se ukrývají pod hladinou jezera.

„Když jsem jednou rybařil na strmém útesu, zasek jsem něco těžkého,“ vyprávěl. „Ale odpadlo to, a když jsem vytáhn nástrahu, na jednom háčku byl kus kůže s očnicí řasama. S kámošema jsme mysleli, že je z nějaký vysoký zvíře, a tak jsme ji hodili zpátky do vody. Pozdějc jsme se doslechli, že se někde poblíž toho fleku utopil nějaký chlap, ale jeho tělo se nepodařilo vylovit.“

Protože Blackstone žije v Idahu, chytal v jezeře Priest dál. Rok co rok se vracel na svá oblíbená místa a často se zaměřoval jenom na tučného sivena obrovského. Až jednou, přesně 11. září 2012, spolu s bratrem Mikem a kamarádem Calvinem Nolanem chytili sivena obrovského s podivnou boulí na bříše.

„Byl to tříapůlkilovej kus,“ upřesnil Blackstone. „Protože jsme měli omezení počtu ulovenejch a ponechanejch ryb na šest, nechali jsme si ho. Když jsme pak úlovky porcovali, všimli jsme si, že tenhle má nafouknutý břicho. Calvin ho rozříz a měl dojem, jako by viděl kus raka. Zato Mike povídá: ‚Hele, vždyť to vypadá jako... prst!‘“

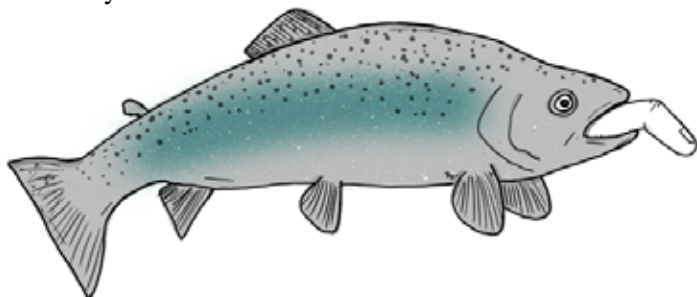
S rakem to opravdu nemělo nic společného. Rybáři se podívali pozorněji a zjistili, že předmět má klouby a nehet.

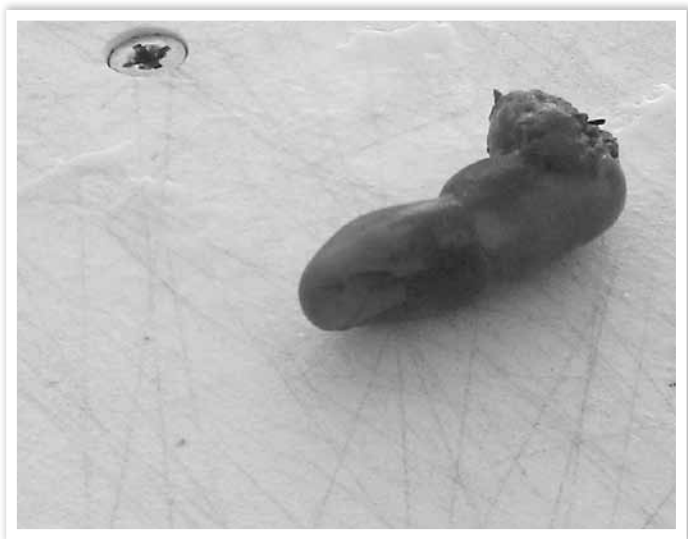
„Byl bezvadně dochovanej,“ pokračoval Blackstone. „Někdo přišel o malíček těsně po druhým kloubem. Nevěděli jsme, co dělat a jestli dole neleží tělo nebo třeba víc částí. Napadlo nás se tam vrátit. Flek jsme měli označený na GPS, ale už bylo pozdě a slunce zapadalo. Navíc v tom místě byla hloubka čtyřicet metrů. Takže se toho moc dělat nedalo.“

Pro jistotu honem prohlédli břicho ostatním rybám a potom zavolali na místní policejní oddělení. Jeho zástupce sepsal hlášení, ale protože bylo pozdě a rybáři to měli k jezeru daleko, vyzval je, aby prst uložili do rána k ledu.

„Malíček jsme strčili do sáčku a ten spolu se všema naporcovanejma rybama na noc do lednice. Probírali jsme, co se asi tak mohlo stát. Jestli někoho zabili a hodili do jezera, nebo se utopil. Víím, že se tu noc nikdo z nás moc nevyspal.“

Druhý den ráno se šerifův zástupce dostavil, prst zaprotokoloval a pořídil jeho otisk. Identifikace pak na sebe nenechala dlouho čekat. Dva měsíce předtím turista Haans Galassi provozoval na jezeře Priest wakeboarding a přitom se mu stala nehoda. Zrovna když se na hladině chystal, že se nechá táhnout člunem, vlečné lano se mu omotalo kolem ruky, utáhlo se a uřízlo mu poslední dva články čtyř prstů na levé ruce. Ty klesly na dno studeného jezera a ležely tam, dokud kolem nich neplaval Markův siven obrovský.

Neuvěřitelný sled událostí vedl k nalezení tohoto prstu v břiše sivena obrovského.

„Místo, kde jsme ho ulovili,“ popsal Blackstone, „leží asi třináct kiláků od toho, kde ten chlápek o prsty přišel. Na takovýho sivena to je pořádněj kusanec cesty a prst se dochoval v tak bezvadným stavu, že ho v břiše nemoh mít moc dlouho. To znamená, že buďto po spolknutí uplaval těch třináct kiláků, nebo prst unesly hlubinný proudy. Když jsem se bavil s činovníkem neziskový organizace pro rybolov a lov Fish & Game, dost pochyboval, že by siven uplaval za tak krátkou dobu takovou dálku.

Slyšel jsem, že ten borec šerifovi vzkázal, ať si prst nechá. Nestál o to, aby mu ho vrátili. Já bych ho asi taky nechtěl zpátky, ale jsem rád, že to aspoň přežil.“

Ačkoli se tato příhoda jeví jako neuvěřitelná, nebylo by to poprvé, co se v jezerní rybě našla část lidského těla. O tom se ještě dočtete v jiné kapitole.

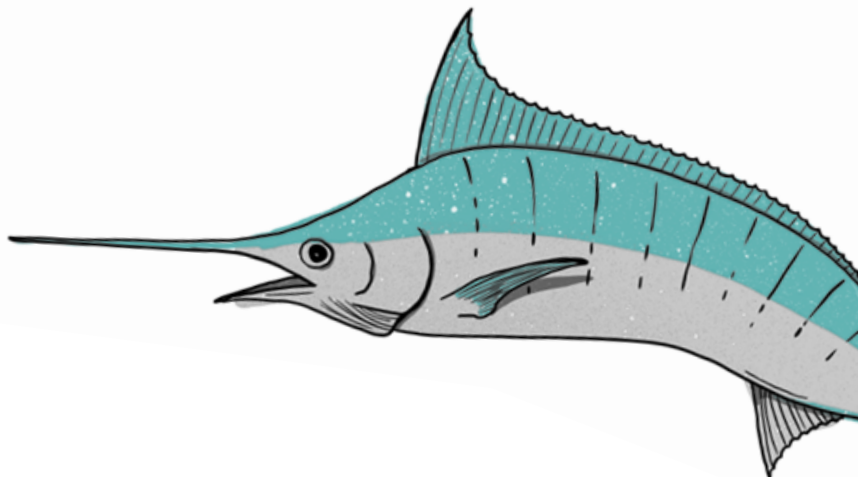

DVĚ NÁVNADY, JEDEN ÚLOVEK, SLOŽITÁ MANIPULACE

Dale Lanyon a Dale Motsinger loví na přívlač několik kilometrů od Caba San Lucas a dočkali se úlovku, jaký se povede jednou za život. Kořist nejprve zaútočila na Lanyonovu jasně oranžovou návnadu na marlíny a hned nato zabrala na Motsingerovo dráždidlo v méně nápadné barvě makrely. Oba rybáři současně vykřikli: „Zásek!“ Netrvalo dlouho a zjistili, že oba zasekli stejnou velkou rybu. Ta se víc než tři hodiny zarputile odmítala přiblížit k lodi na méně než deset metrů a výhružně šermovala mohutným rypcem.

RYZÍ RYBÍ FAKTA

V Thajsku žijí jedny z největších sladkovodních ryb na světě. Pangas velký (jinak též mekongský čili sumec obrovský aneb velesumec siamský) váží přes čtvrt tuny, a trnuchy jsou dokonce ještě větší a těžší. Nádherné fotky těchto mamutích ryb najdete na adrese *National Geographic* megafish.org.

Konečně se kapitánu Cessanovi Chongovi podařilo s lodí nacouvat dostatečně blízko, aby se ryba dala vytáhnout vylovovacím hákem s oddělitelnou rukojetí a lankem. Marlín byl zkrocen, nikoli však vyloven. Byl tak těžký, že ho nedokázali vytáhnout ani na plaveckou plošinu. Kapitán zavolal do hotelu Solmar, a brzy dorazila devatenáctimetrová jachta s deseti pomocníky. Jenže ani to nebylo nic platné. Proto kapitán rozkázal přivázat gigantický úlovek k zábradlí paluby. O půl desáté v noci loď přistála u mola a zakrátko ryba putovala na váhu. Jenže se přetrhla lana a nevydrželo ani lešení.

Rybáři si objednali nákladní auto, ale i to bylo na rybu malé – rypec jí visel na zem. „Oficiálně“ vážila 957 liber (434 kg), nicméně se všichni shodli, že ve skutečnosti váží přes tisíc liber. Předcházející mexický rekord činil 1 052 liber (477 kg), a i když rybu nechtěně ulovili dva rybáři naráz, s největší pravděpodobností by rekord překonala – jen kdyby byla zaregistrována správná váha. Bez ohledu na to je to vzácný výkon, chytit tak velkého marlína na dvě samostatné návny, a ne na živou nástrahu.